

Kolme luotia Tiesin, ettei hän rakastanut minua. Hän hymyili ja puhui kauniita, mutta hänen silmänsä paljastivat kaiken. Ne silmät katsoivat minua säälien yrittäessäni kuvailla tunteitani häntä kohtaan. Ne silmät olivat surulliset, pohjattoman surulliset, sillä hän ei ollut onnellinen. Hän ei rakastanut minua enää, eikä ollut onnellinen kanssani. Mutta hän ei pystynyt kertomaan sitä minulle. Tietenkin minä tahdoin hänen parastaan, mutten millään pystynyt päästämään hänestä irti. Hän oli kaikki, mitä minulla oli, hän oli syy siihen, miksi minä olin edellen siinä maailmassa. En pystynyt kuvittelemaan elämää ilman häntä. Olin määrännyt Adrianin ottamaan paitansa pois ja kaatumaan selälleen sängylle. Katselin häntä, sekoitin hieman hänen hiuksiaan ja nousin tuolille nähdäkseni hänet ylhäältäpäin. "Eikun laita sittenkin se vihreä paita päälle. Mutta jätä ylimmät napit auki", sanoin pohdiskellen. Adrian pomppasi heti ylös ja veti puseron ylleen katselleen minua ruskeiden hiustensa takaa virnuillen. "Tämä on niin turhauttavaa", hän jupisi hyväntahtoisesti. "Milloin saat seuraavat rahat?" Tarkastelin nuorukaista, kun hän oli saanut vihreän puseron ylleen. Hän aukaisi ylimmän napin ja minä autoin häntä vielä parin kanssa. Käskin hänet menemään taas makuulle sängylle. "Älä rypistä päiväpeittoa", mumisin ja nousin taas tuolille katsellen häntä kameran linssin läpi. "Joko?" Adrian pyyhkäisi otsaansa, jolloin jouduin laskeutumaan taas alas. "Älä koske hiuksiisi", ähkäisin kumartuessani hänen ylleen. "Oikaestaan, älä koske mihinkään. Kunhan vain pysyt liikkumatta." Polvistuin pojan viereen sängylle ja levitin hieman hänen pitkiä hiuksiaan, muutama suotuva kasvoille ja muut sopivasti kehystämään kasvoja. Adrianin silmät tarkastelivat kasvojani kaiken aikaa. "Okei", mumisin ja nousin takaisin tuolille asetellen kameraviritelmäni paremmin. "Nyt, olet rakastunut kameraan. Rakastele linssiä silmilläsi." Sain otettua muutaman kuvan, kun huone äkkiä pimeni. Katsahdin ulos, aurinko oli päättänyt mennä pilveen, aivan kuin minua varta vasten kiusatakseen. Ähkäisimme Adrianin kanssa yhtäaikaa ja Adrian luovutti ja nousi istumaan tuhoten kauniin asetelmani. "Hieno homma", ähkäisin turhautuneena ja laskeuduin lattialle harkiten samalla kunnon studiolamppujen hankkimista. "Pidetään tauko." Haukotellen kävelin pois huoneesta olohuoneeseen sohvalle istumaan. Olin uskomattoman väsynyt hääräiltyäni koko päivän kameran ja asetelmani ja Adrianin kimpussa. Viimeiseksi mainittu tuli perässäni ja jäi seisomaan sohvan eteen. "Niin ne rahat?" Adrian kysyi ja risti kätensä rinnalleen. "En tiedä vielä", mumisin ja hieroin kasvojani tuskastuneena. "Ihan totta, en tiedä. Olisin sanonut jos tietäisin." Adrian huokaisi kyllästyneenä ja keikkui hetken varpaidensa varassa. Minä pistin sohvalle makuulle ja ajattelin nukahtaa, en jaksanut ajatellakaan valokuvausta enää sinä päivänä. "Se meidän Espanjan reissu taitaa viivästyä, vai mitä?" Adrianin ääni tunkeutui juuri nukahtamaisillaan olevaan mieleeni. "Mmhäh?" "Niin, se reissu Espanjaan. Meidän piti mennä sinne jouluksi." Raotin silmiäni nähdäkseni Adrianin sumuisesti. Hymy oli kadonnut hänen kasvoiltaan, hänen otsansa oli rypyssä ja huulet tiukasti yhdessä. "Niin. Kai", sanoin ja raavin niskaani. "Niin kai." Adrian katsoi minua pitkään vihreillä silmillään. Minä vastasin katseeseen epävarmana, häpeillen. Lopulta hän lopetti piinaavan tilanteen ja häipyi olohuoneesta paljaat jalat puulattiaa vasten tömähdellen. Jäin katsomaan hänen peräänsä, hän meni kylpyhuoneeseen. Suljin silmäni uudestaan ja käänsin kylkeä. Kohta kylpyhuoneen ovi avautui, kuulin avaimien kilahtavan ja ulko-ovi pamahti kiinni. Minua itketti. Adrian palasi kotiin hiljaa muutaman tunnin kuluttua. Minä en ollut saanut unta joten olin levittänyt pelikortit olohuoneen lattialle ja istun pelaamassa pasianssia, kun ovi kävi. Hän vilkaisi minua syrjäkarein ja meni suoraan keittiöön. Minä nousin ylös ja seurasin häntä. Hän otti pitkän hörpyn päärynä-lime-limsasta ja piti katseensa maassa. "Adrian", aloitin ja menen lähemmäs häntä.

Hän kääntyi vain puolittain, eikä vieläkään katsonut minua silmiin. "Kyllä me sinne Espanjaan vielä mennään. Ihan tosi." Adrian kohotti katseensa, se katse kertoi, ettei se ollut asian pointti. Ja minä tiesin sen. Minulla oli kyyneleitä silmissäni, mutta hänen ilmeensä ei värähtänytkään. "Minä rakastan sinua, Adrian. Ihan oikeasti rakastan", sanoin hiljaa ja Adrianin poskelle putosi yllättäen kyynel, kuin vahingossa. Minä pyyhin sen pois ja suutelin häntä. "Minä en tulisi toimeen ilman sinua", mumisin upottaen kasvoni hänen hiuksiinsa. Adrian ei sanonut mitään ja se oli saada minut hulluksi. Tahdoin tietää jotain hänen ajatuksistaan, tahdoin hänen sanovan suoraan sen, mitä hän ajatteli. Vaikka se murtaisikin minut täysin, minun täytyi saada kuulla hänen sanovan sen, mitä tiesin hänen tuntevan. Puhumisen sijaan Adrian puristi minua tiukasti ja antoi kyyneleiden virrata. Minä pidin häntä sylissäni kauan aikaa. Tahdoin vain hänen olevan onnellinen. Tapasin hänet ensi kertaa ryhtyessäni työskentelemään kaupungin sanomalehdessä. Olin vielä aloitteleva valokuvaaja ja hän oli lehden kulttuurisivujen toimittaja. Meillä synkkasi hyvin ja vaikka emme kumpikaan jääneet siihen työhön kovin pitkäksi aikaa, pidimme yhteyttä ja lopulta aloimme seurustella. Uskon hänen olleen onnellinen silloin, olimme nuoria, emmekä jaksaneet huolehtia turhia. Kun minä viimein ymmärsin hänen ulkonäkönsä tuomat mahdollisuudet, sain töitä eräästä itsenäisestä mainosfirmasta ja hänestä tuli tietysti mallini. Joskus hänen kuvansa pääsivät kolmimetrisinä vaatekaupan näyteikkunaan ja kun aloimme työskennellä eräälle tietylle muotiliikkeelle, saimme yhtäkkiä paljon rahaa useista mainoskampanjoista. Meidän suuri ehtomme oli, että työskentelimme aina yhdessä. Ja koska suhteemme läheni kaiken aikaa, ostimme rivitaloasunnon keskustan liepeiltä ja asuimme yhdessä. Se, miten paljon me vietimme aikaa yhdessä, asuen ja työskennellen, luultavasti alkoi ahdistaa häntä. Kun menetimme kiinnityksemme muotiliikkeeseen ja jouduimme yhtäkkiä työttömiksi, alkoi minua pelottaa se, että rahamme loppuisivat tyystin ja päätyisin samaan, pieneen asuntoon, jossa olin elänyt aikaisemminkin ja hän häipyisi kuvioista. Kun huomasin hänen ahdistuksensa, tarrauduin häneen kiinni kaksin käsin, tein kaikkeni, jotta hän ei lähtisi luotani. Valitettavasti liika huomio etäännytti hänet minusta entistä enemmän ja päädyimme siihen tilanteeseen, jossa hän oli menettänyt rakkautensa minuun ja minä olin takertuja. Eräänä iltana Adrian ei tullut kotiin. Ilta kääntyi yöksi ja yö aamuksi eikä häntä näkynyt. Olin täyttänyt hänen kännykkänsä soitoilla, vastaajaviesteillä ja tekstiviesteillä, mutta hänestä ei kuulunut mitään. Kuljin ympäri asuntoa kynsiäni järsien ja silitellen kissaamme niin paljon, että puolet sen karvoista pölisivät lattialle iltaan mennessä. Vasta seuraavan päivän iltapäivällä hän tuli kotiin täysin luontevasti ja huolettomasti. "Missä ihmeessä sinä olit?" huudahdin ja juoksin häntä vastaan eteiseen. "Et usko, miten huolestunut olin!" "No anteeksi", Adrian mumisi ja hymyili ilottomasti. "Törmäsin vanhaan kaveriin ja olin hänen luonaan yötä. Katsos, oli jo niin myöhä, etten viitsinyt tulla kotiinkaan." Sydämeni pamppaili, mutta pakotin kasvoilleni rauhallisen ilmeen. "Okei. Sori. Säikähdin vain." Adrian mumisi jotain ja suuntasi kylpyhuoneeseen, mutta ovella kääntyi vielä puoleeni ja avasi suunsa. "Et muuten arvaa, hänen siskonsa asuu Espanjassa ja hän käy siellä aina joskus. Hän sanoi, että voisi ottaa minut mukaan joku kerta, kun olen niin kauan tahtonut käydä siellä." Sillä hetkellä olin varma, ettei isku ruosteisella puukolla sydämeeni olisi voinut tuntua pahemmalta. Vielä samalla viikolla vietimme pitkästä aikaa yhdessä laatuaikaa muuten kuin valokuvaamisen keinoin. Olimme molemmat kotona, istuimme olohuoneen beigellä sohvalla ja katsoimme televisiota, olimme molemmat siinä vaikkemme olleetkaan. Minun käteni loikoi Adrianin harteilla ja ajatuksissaan hän sormeili mustan paitani hihan kangasta. Minuun iski valtava kateus ja omistuksenhalu, kun katsoin tuota kaunista nuorukaista ja ajattelin häntä matkustamassa Espanjaan sen ystävänsä kanssa, jolla varmasti oli tonneittain enemmän rahaa kuin minulla. Katseeni jäi olohuoneen seinällä

riippuvaan valokuvaan, jonka olimme otattaneet itsestämme yhdessä vielä työskennellessäni studio-olosuhteissa, kuva, jossa nauroimme ja halusimme ja olimme onnellisia. Yhtäkkiä minua alkoi itkettää kamalasti ja jouduin keskittämään kaikki ajatukseni television ruudussa pyörivään laulukilpailuun. "Adrian, oletko sinä onnellinen?" sanat putosivat huuliltani aivan vahingossa, täysin itse sitä tiedostamatta olin avannut suuni ja ajatukseni karkasivat heti ulos. Adrian kohotti hämmentyneen katseensa minuun. Hänen suuret, vihreät silmänsä tapittivat minua hetken ilmeettöminä, kuin jollain pelokkaalla pienellä jyr sijällä. Viimein hän lipaisi huuliaan ja näytti miettivän asiaa. Käteni oli edelleen hänen olallaan ja se hikosi odottaessani vastausta. Yllättäen tunsin oloni hyvin epämukavaksi ja olisin vain tahtonut paeta tilanteesta. Adrian näytti vastauksen sijaan pohtivan aivan samaa. "Riippuu... riippuu, miten määrittelet onnen", hän lopulta sanoi hiljaa, kuiskaten ja minua silmäkulmastaan vilkuillen. Hänen silmänsä ja koko olemuksensa suorastaan huusi minulle, anoi minua polvillaan olemaan kysymättä enempää aiheesta. Enkä minä kysynyt. En olisi tahtonutkaan kuulla vastausta. Sen sijaan annoin suukon hänen päälaelleen - suukon, joka oli kaikkea muuta kuin luonnollinen, mutta koin sen tarpeelliseksi, aivan kuin sellaiset pienet hellyydenosoitukset saisivat hänet pitämään minusta enemmän - ja nousin ylös mennäkseni makuuhuoneeseen säätämään kameran kanssa vain jotain tehdäkseeni. Ehti kulua kuukausi, pari, kun tein todella typerän tempun. Adrian oli viettänyt useita päiviä tuon vanhan tuttavansa luona ja oli lähdössä viikon reissulle Espanjaan tämän kanssa. Minulle se oli kuin karmea painajaista, mutten kyennyt puhumaan Adrianille, kertomaan hänelle suoraan ajatuksiani. Saati sitten kysymään, miten hän vietti nuo kaikki yönsä, joi ei tullut kotiin. Adrian oli selvästi innoissaan ja iloinen matkasta, vaikka hän yrittikin parhaansa lieventääkseen tunteitaan minun läsnäollessani. Se taas johtui siitä, että me olimme suunnitelleet tuota matkaa jo useamman vuoden, mutta osittain minusta ja osittain Adrianista johtuen emme koskaan saaneet sitä aikaiseksi. Adrianin ilo oli minulle kuin uusi ilmiö, se oli ollut kadonneena kodistamme niin kauan aikaa. Toki hän hymyili, mutta erotin Adrianin hymyn minun jutuilleni hänen onnellisesta hymystään. Hymy, jota hän silloin tällöin väläytti minulle, oli kuollut kuin yliajettu orava ja sääliä täynnä. Hän sääli minua ja sitä, ettemme kyenneet lopettamaan onnetonta suhdettamme. Olimme molemmat siihen aivan liian heikkoja. Adrian nukkui vielä, hänen lähtöönsä oli kaksi päivää. Oli aikainen aamu ja minä hiivin varovasti makuuhuoneen pehmeän kokolattiamaton läpi sängyltä lipaston luo. Hänen lompakossaan oli hänen valmiiksi ostettu lentolippusa. Yhdellä nopealla liikkellä olin sujauttanut ne paitani alle. Katse tiukasti rauhallista unta nukkuvassa Adrianissa sujahdin ulos huoneesta ja menin keittiöön. Siellä silppusin lipun, revin sen niin pieniksi paloiksi kun vain pystyin, käärin silput talouspaperiin, varmuuden vuoksi vielä kastelin paperin ja tungin niin syvälle roskikseen kun vain upposi. Kävin samana iltana viemässä roskat ulos. Seuraavat kaksi päivää minä kuljin varovasti ja jännittyneenä kuin saalistava kissa. Sen sijaan en saalistanut, vaan olin itse saalis. Minua pelotti se hetki, jolloin Adrian huomaisi lippunsa kadonneen. Häpesin itseäni aivan mielettömästi, mutta en kyennyt enää korvaamaan vahinkoa. Jokainen sana, jonka Adrian lausui Espanjaan liittyen, oli kuin jousi olisi ammuttu rintaani. Kun hän sitten viimein huomasi sen, lähtöään edeltävänä iltana, yritin olla mahdollisimman luonteva. Luontevuuden sijaan olin kastella housuni, kun hän kysyi minulta, olinko kenties nähnyt hänen lippuaan. Hän etsi koko illan, käänsi talon ylösalaisin ja sotki joka paikan - tonki jopa roskiksen läpi! Vaan ei hän tietenkään löytänyt lippua. Kun minä illan saavuttua halusin häntä ja yritin olla myötätuntoinen poikaystävä, pystyin miltei kuulemaan, miten hänen päässään napsahti. Hän työnsi minut pois ja jäi katsomaan pitkään, terävästi minua silmiin. Sillä hetkellä hän tajusi, mitä oli tapahtunut. Hän ei puhunut asiasta mitään, mutta aistin raivon hänen ympärillään ja näin vihan hänen

silmissään ja minä olisin tahtonut kadota pois. Loppujen lopuksi Adrian lähti Espanjaan kuukauden kuluttua ystävänsä kanssa. Niihin aikoihin hän tuskin enää puhui minulle ja vietti oikeastaan suurimman osan ajastaan poissa kotoa. En ollut ottanut yhtään kuvaa hänestä kuukausiin. Adrianin sisällä kiehui, kiehui kaiken aikaa, katkeruus ja viha olivat muhineet hänen sisällään jo vuosia ja ilmasta oli aistittavissa väijäämättä lähestyvä räjähdys. Oli kenties hyvä, että hän teki sen itse, sillä on selvää, että minä en siihen pystynyt. Olin oikeastaan tavallaan kiitollinen, kun hän häipyi, koska vaikka menetinkin hänet toiselle, se ei tullut yllättäen. Olin menettänyt hänet jo vuosia aikaisemmin, hän oli kadonnut asunnostani, hänen naurunsa, ilonsa, rakkautensa. Hän oli paikalla, poseerasi valokuviiin ja nukkui kanssani vuosia pelkkänä ilottomana, sisältä tyhjänä kuorena. Hän oli kanssani fyysisesti, mutta hänen ajatuksensa, hänen sydämensä, leijailivat muualla. Mutta minä en vain kyennyt päästämään häntä, minä tarrasin hänen fyysiseen olemukseensa kiinni kynsin ja hampain ja omalla, epäsuoralla ja osittain tiedostetullakin tavallani estin häntä lähtemästä. Siksi olen tyytyväinen, että joku toinen teki sen. Se, että tuo joku palautti hänen ajatuksensa takaisin maan pinnalle ja omaan kehoonsa, joka edelleen mätäni minun luonani, sai hänet tuntemaan taas tunteita. Ja ne tunteet olivat katkeruus ja viha. Kun hän kunnolla tajusi, miten olin estänyt häntä elämästä onnellisena vuosia ja pitänyt häntä henkisesti vankinani, hän raivostui. Ja olen siitä iloinen. Olen iloinen, vaikka minua kohtaan puhjenneet katkeruus ja raivo saivatkin hänet tarttumaan aseeseen ja ampumaan minuun kolme luotia, ennen kuin hän painui parempaan elämään toisen miehen kanssa. Jäin makaamaan sängylle ulkoa kuolleena, mutta sisältä riemuitten. Hän oli viimein onnellinen. Minä olin vienyt hänen elämästään monia hyviä vuosia. Minä olin ehdottomasti hänelle oman elämäni velkaa.